

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292. Ефективна економіка. 2025. № 11.

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2025.11.133>

УДК 330.341.1:338.45:69

I. В. Мосійчук,

аспірант кафедри підприємництва, торгівлі та логістики,

Луцький національний технічний університет

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-0096-3861>

**ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ «ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ»
БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ НА ЗАСАДАХ
ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ ТА ЦИРКУЛЯРНОЇ ЕКОНОМІКИ**

I. Mosiichuk,

Postgraduate of the Department of Entrepreneurship, Trade and Logistics, Lutsk

National Technical University

**FORMULATION OF A GREEN GROWTH STRATEGY FOR
CONSTRUCTION COMPANIES BASED ON ENERGY EFFICIENCY AND
THE CIRCULAR ECONOMY**

Стаття присвячена осмисленню того, як будівельні підприємства в Україні можуть перейти від звичної моделі розвитку до стратегій «зеленого зростання». Йдеться не лише про впровадження нових технологій, а про зміну самої логіки будівництва – від короткострокового прибутку до довгострокової відповідальності. Сектор стикається з двома викликами: необхідністю швидко відбудовувати країну після руйнувань і водночас

зобов'язанням діяти в межах екологічних і соціальних стандартів. Тому увага зосереджена на тому, як принципи енергоефективності та циркулярної економіки можуть стати основою стійкого розвитку підприємств. Будівництво у світі споживає майже половину природних ресурсів і генерує третину викидів вуглецю. Українські компанії вже не можуть ігнорувати ці тенденції, особливо з огляду на післявоєнне відновлення та вимоги Європейського зеленого курсу. У статті наголошується, що перехід до енергоощадних рішень і повторного використання матеріалів – це не тиск ззовні, а нові можливості: скорочення витрат, залучення інвестицій, зміцнення довіри до бізнесу. У наукових джерелах, що аналізуються в роботі, «зелене будівництво» розглядається як один із ключових шляхів відновлення України. Дослідники описують технологічні рішення, фінансові механізми й управлінські виклики, пов'язані з переходом до сталого розвитку. При цьому залишається відкритим питання, як поєднати технічні, соціальні та управлінські чинники в єдину стратегію. Цей прогалину автор прагне заповнити, пропонуючи бачення інтегрованої моделі «зеленого зростання». Статистичний аналіз підтверджує позитивну динаміку: за 2022–2024 роки обсяг будівельної продукції зріс майже на 80 %, тоді як частка галузі у ВВП піднялася з 2,19 до 2,67 %. Водночас кількість зайнятих зменшилась, що свідчить про зростання продуктивності й автоматизацію. Ці тенденції показують, що будівництво поступово оновлюється, поєднуючи економічне зростання з модернізацією трудових процесів. Автор робить висновок, що стратегія «зеленого зростання» – це не про окремі екологічні проєкти, а про нову культуру управління. Її сутність полягає у поєднанні трьох складових: раціонального використання енергії, повторного обігу матеріалів і соціальної залученості працівників та громад. Такий підхід дозволяє розвивати підприємства, не виснажуючи середовище, в якому вони існують. Надалі доцільно зосередити увагу на розробленні системи оцінки результативності «зелених» стратегій, яка враховуватиме не лише

фінансові, а й соціальні та екологічні ефекти – те, що визначає справжню стійкість галузі.

The article explores how construction enterprises in Ukraine can shift from a traditional development model toward strategies of “green growth.” This transformation goes beyond adopting new technologies – it requires a change in mindset, from short-term profit to long-term responsibility. The construction sector faces two intertwined challenges: the urgent need to rebuild cities and infrastructure after the war, and the obligation to operate within environmental and social standards. The focus is placed on how principles of energy efficiency and circular economy can become the foundation for sustainable business development. Globally, the construction industry consumes almost half of all raw materials and generates about one-third of carbon emissions. Ukrainian companies can no longer overlook these realities, especially given the country’s postwar reconstruction and the requirements of the European Green Deal. The article argues that adopting energy-saving solutions and reusing materials is not merely a response to regulation but an opportunity to reduce costs, attract investment, and strengthen public trust in business. A review of research shows that scholars see “green construction” as a key driver of Ukraine’s recovery. Their works discuss technological solutions, financial mechanisms, and managerial challenges related to sustainable transformation, yet the question of how to integrate technical, social, and managerial dimensions into a unified strategy remains open. This gap is what the author addresses by proposing a more integrated model of green growth for the construction sector. Statistical analysis confirms positive dynamics: between 2022 and 2024, the volume of construction output in Ukraine increased by nearly 80%, while the sector’s share in GDP rose from 2.19% to 2.67%. At the same time, the number of employed workers decreased by 8.5%, reflecting gains in productivity and automation. These trends indicate that construction is gradually modernizing, combining economic recovery with optimization of labor resources. The study concludes that a “green growth”

strategy is not a separate project but a new way of managing enterprises. Its essence lies in uniting three interdependent elements: rational energy use, material reuse, and social engagement of employees and communities. Such an approach allows construction companies to develop without exhausting the environment on which they depend. Future research should focus on creating an evaluation system for green strategies that measures not only financial outcomes but also social and environmental impact – the true indicators of sustainability.

Ключові слова: *зелене зростання, стале будівництво, енергоефективність, циркулярна економіка, стратегія розвитку, будівельне підприємство.*

Keywords: *green growth, sustainable construction, energy efficiency, circular economy, development strategy, construction company.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Сьогодні будівельний сектор стоїть перед значними викликами. Одним із них є необхідність відбудови зруйнованих міст, інфраструктури, житла, а іншим – вимога дотримуватися екологічних, енергетичних і соціальних обмежень, принципів сталого розвитку. Світові тенденції йдуть у напрямі «зеленого зростання», коли розвиток не руйнує середовище, а створює умови для його відновлення. Україна, яка переживає процес післявоєнного відновлення, має шанс побудувати сучасний будівельний сектор на принципах енергоефективності, раціонального використання ресурсів і циркулярної економіки.

Традиційна модель будівництва – енергомістка, відходогенна й орієнтована на лінійне споживання матеріалів («взяти – використати – викинути»). Натомість нова парадигма пропонує іншу логіку: «зменшити – повторно використати – переробити». Такий підхід не лише знижує навантаження на довкілля, а й створює економічну вигоду – через

скорочення витрат, нові ринки вторинних матеріалів і підвищення вартості бренду підприємства.

Відповідно побудова стратегії «зеленого зростання», використовуючи інструменти енергоефективності й принципи циркулярності для будівельних підприємств є фундаментом власного розвитку, а тема дослідження актуальною та своєчасною. Актуальність теми зумовлюється зумовлена такими чинниками, як: 1) відновлення зруйнованої інфраструктури не може відбуватися за старими енергоємними стандартами – воно має ґрунтуватися на принципах ресурсоефективності, екологічної безпеки та сталого використання матеріалів; 2) зміни клімату та глобальна енергетична криза змушують підприємства переглядати власні бізнес-моделі. Європейський зелений курс (European Green Deal) та вимоги ЄС до вуглецевого регулювання (CBAM) створюють зовнішній тиск, але водночас — відкривають нові можливості для тих компаній, які першими інтегрують “зелені” стандарти у свою діяльність; 3) зниження енергоспоживання, повторне використання матеріалів, мінімізація відходів і скорочення викидів вуглецю безпосередньо впливають на собівартість, конкурентоспроможність і фінансову стабільність підприємства; 4) перехід до «зеленого зростання» є не лише економічною необхідністю, а й цивілізаційним вибором.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питаннями дослідження стратегії «зеленого зростання» будівельних підприємств на засадах енергоефективності та циркулярної економіки займалися багато дослідників.

С.В. Федоренко, Л.О. Василенко, К.В. Шумбар зазначили, що впровадження принципів «зеленого» будівництва може сприяти переходу до стійкої економіки. Вони констатували, що розвиток зеленого будівництва може стати основою післявоєнної відбудови України. Автори розглядають технологічні рішення, стандарти екологічного проєктування та інституційні умови, що дозволяють інтегрувати енергоефективність у практику вітчизняних будівельних компаній. Цей матеріал корисний для розуміння

практичних механізмів реалізації «зелених» стратегій на підприємницькому рівні [1].

К. Марченко дає ширший контекст — вона пояснює, як «зелені» інвестиції формують економіку сталого розвитку, і які інструменти фінансування можуть бути залучені для екологічних проєктів в Україні. Завдяки доробку авторки можна окреслити фінансову сторону зеленої трансформації будівельних підприємств — від державних стимулів до міжнародних механізмів підтримки [2].

У праці Д.С. Букреєвої, Т.Е. Коваленко, А.Г. Манукян показують, як «зелені» стратегії можуть безпосередньо впливати на ефективність діяльності підприємства. Автори наголошують, що екологічні підходи — це не витрати, а форма інвестування у довгострокову результативність: через зменшення споживання ресурсів, оптимізацію процесів і зміцнення довіри з боку партнерів. Цей підхід можна використати для обґрунтування того, чому саме будівельним компаніям варто переходити до стратегій сталого розвитку не формально, а на рівні бізнес-моделі [3].

Робота Д.О. Гайової, Н.В. Бугас, Т.Р. Цалко описує, які управлінські виклики стоять перед підприємствами у процесі зеленої трансформації після війни. Тут важливо, що автори акцентують увагу не лише на проблемах ресурсів чи регулювання, а й на людському факторі — готовності керівників і команд мислити стратегічно, брати відповідальність за зміни. Таким чином, зелена стратегія — це насамперед управлінська зрілість, а не набір екологічних заходів [4].

О.М. Полінкевич, В.В. Мальцева, В.В. Тринчук розглядають бізнес-технології не просто як інструменти автоматизації, а як основу сталого розвитку в умовах цифрового суспільства. Це допомагає зрозуміти, як цифровізація може стати частиною «зеленої» стратегії будівельних підприємств: через точніше планування, скорочення енергетичних витрат, ефективне управління ресурсами та зменшення втрат на всіх етапах виробничого циклу [Ошибка! Источник ссылки не найден.]. Крім того у

праці **[Ошибка! Источник ссылки не найден.]** зазначається, що рівень соціальної нерівності впливає на успішність реалізації стратегій сталого розвитку, адже без залучення всіх учасників економічних процесів та рівного доступу до можливостей неможливо створити стабільну систему управління. Цей аспект можна використати для аргументації того, що стратегія «зеленого зростання» має враховувати не лише технологічні чи економічні, а й соціальні чинники.

Г.Г. Фаренюк, Ю.І. Калюх, Ю.І. Іщенко детально пояснюють, як принципи «зеленого будівництва» можуть бути застосовані на технічному рівні, зокрема у проєктуванні та розрахунках геотехнічних конструкцій. Цінність цієї роботи полягає в тому, що вона показує зв'язок між екологічними підходами та конкретними інженерними рішеннями. Для нас це важливо, бо підтверджує, що стратегія «зеленого зростання» має не лише управлінський чи концептуальний вимір, а й цілком прикладний – тобто вона реалізується через зміну будівельних технологій, матеріалів і способів проєктування **[Ошибка! Источник ссылки не найден.]**.

Проведений аналіз показує, що дослідження «зеленого» розвитку будівельних підприємств активно охоплює кілька ключових площин. Добре розкритими є технологічні аспекти – способи впровадження енергоефективних рішень, стандарти екологічного проєктування, а також фінансові інструменти, що забезпечують перехід до зеленої економіки. Автори приділяють увагу також управлінському виміру, підкреслюючи роль стратегічного мислення, цифровізації та соціальної відповідальності як базових складових зеленої трансформації. Разом із тим, залишаються напрями, які поки досліджені недостатньо. Зокрема, потребує глибшого опрацювання механізм інтеграції енергоефективності та циркулярної економіки у стратегічне управління будівельними підприємствами, а також оцінка впливу соціальних факторів (рівня залучення працівників, корпоративної культури, партнерських зв'язків) на ефективність цих стратегій. Також малодослідженим залишається вимір практичної реалізації

зелених стратегій – тобто, як конкретні підприємства можуть перетворювати екологічні принципи на щоденну управлінську практику. Отже, подальші дослідження доцільно зосередити на поєднанні технічних, фінансових і соціально-управлінських підходів у єдину модель стратегічного розвитку, яка дозволить будівельним підприємствам України перейти від окремих «зелених» ініціатив до системної трансформації.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Основною метою статті є обґрунтування та розроблення підходів до формування стратегії «зеленого зростання» будівельних підприємств на засадах енергоефективності та циркулярної економіки, з урахуванням управлінських, технологічних і соціальних чинників їх реалізації. Зокрема, дослідження спрямоване на виявлення механізмів інтеграції екологічних принципів у систему стратегічного управління, оцінку впливу соціального середовища на результативність «зелених» стратегій, а також визначення практичних інструментів, які дозволяють будівельним підприємствам перейти від окремих екологічних заходів до комплексної моделі сталого розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. За даними Ради зеленого будівництва (GBC) Будівлями в усьому світі споживаються близько 40% споживання первинної енергії, 67% електроенергії, 60% сировини, 14% запасів питної води та 35% викидів вуглекислого газу, а також майже 50% твердих побутових відходів. Очікується, що глобальне будівництво зросте на 6,6% у 2025 році та на 42% у 2030 році. Це зростання супроводжується небезпекою забруднення та утворення відходів. Очікується, що населення планети зросте, що призведе до збільшення світової пропозиції будівель на 90% до 2050 року [1, с. 141].

Будівельні підприємства тривалий час розвивалися за інерцією, орієнтуючись на короткі цикли прибутковості, без урахування довгострокових ефектів. Сьогодні така логіка вже не працює. Високі витрати на енергоносії, екологічні обмеження, зростання вимог клієнтів до якості й

екологічності будівель змушують змінювати саму управлінську філософію. Дослідимо стан розвитку будівництва в Україні.

Таблиця 1. Стан розвитку будівництва в Україні у 2022–2024 роках

Показник	Рік			Відхилення, %	
	2022	2023	2024	2024/2022	2024/2023
ВВП, млрд грн	5191	6538	7659	147,54	117,15
Обсяг виробленої будівельної продукції, млрд грн	113,828	162,7	204,7	179,83	125,81
Частка будівництва у ВВП, %	2,19	2,49	2,67	121,92	107,23
Чисельність зайнятих у будівництві, тис. осіб	261387	241800	239056	91,46	98,87

Джерело: сформовано на основі [8].

Аналіз динаміки основних показників розвитку будівництва свідчить про відновлення та поступове зростання ролі будівництва у національній економіці після спаду, спричиненого воєнними подіями 2022 року.

По-перше, номінальний ВВП України за 2022–2024 рр. зріс на 47,5 %, що відображає поступову стабілізацію економіки та розширення внутрішнього попиту. Водночас обсяг виробленої будівельної продукції зріс у ще вищому темпі – на 79,8 % порівняно з 2022 роком, що свідчить про підвищену активність у секторі будівництва. Така динаміка пов’язана з розгортанням програм післявоєнного відновлення інфраструктури, житлового фонду та об’єктів критичної інфраструктури.

По-друге, частка будівництва у ВВП зросла з 2,19 % до 2,67 %, тобто майже на 22 % за два роки. Це означає, що будівництво поступово відновлює своє значення як драйвер економічного зростання, хоча ще не досягло довоєнних рівнів. У 2024 році темпи приросту обсягів будівництва (25,8 %) перевищили темпи зростання ВВП (17,1 %), що свідчить про випереджаючий розвиток галузі.

Разом із тим, спостерігається скорочення чисельності зайнятих у будівництві – з 261,4 тис. осіб у 2022 р. до 239,1 тис. у 2024 р. (зниження на 8,5 %). Це може бути наслідком трудової міграції, мобілізації частини кадрів та автоматизації окремих процесів. Попри меншу кількість працівників, будівництво продемонструвало зростання виробленої продукції, що свідчить

про підвищення продуктивності праці та впровадження ефективніших технологій.

Загалом, дані таблиці підтверджують, що будівництво України вийшло на траєкторію поступового відновлення й модернізації, поєднуючи економічне зростання з оптимізацією трудових ресурсів. Подальший розвиток сектора потребує посилення інвестицій у технології, підготовку кадрів і реалізацію стратегій «зеленого» будівництва, які здатні забезпечити стійкість і конкурентоспроможність галузі у довгостроковій перспективі.

Формування стратегії «зеленого зростання» починається із визнання екологічних і соціальних факторів рівноцінними економічним. Це означає, що керівництво має мислити не лише категоріями проєктів і кошторисів, а й показниками впливу діяльності підприємства на довкілля, енергетику, громади.

В управлінському вимірі така стратегія потребує:

- чіткого бачення цілей – наприклад, зниження енергоспоживання на певний відсоток або перехід на часткове використання відновлюваної енергії;
- системи контролю та моніторингу результатів;
- залучення до процесу всіх рівнів управління – від топменеджменту до технічних фахівців.

Ключову роль відіграє управлінська зрілість, тобто здатність не просто реагувати на зміни, а передбачати їх і перетворювати на нові можливості. Тут важливо навчитися мислити системно – бачити підприємство як частину великої екосистеми, де економічні, природні та соціальні ресурси взаємопов'язані.

Енергоефективність – не модне слово, а конкретний показник зрілості компанії. Будівельна галузь традиційно споживає багато енергії, і це визначає її собівартість. Зменшення енерговитрат означає не лише скорочення викидів, а й підвищення конкурентоспроможності.

На практиці енергоефективність починається з проєктування. Саме тут можна закласти рішення, які впливатимуть на подальше споживання ресурсів: вибір матеріалів із низьким вуглецевим слідом, розташування

будівель для оптимального освітлення, теплоізоляційні технології. На рівні виробничих процесів це означає використання енергозберігаючого обладнання, систем контролю споживання, модернізацію транспортного парку.

У стратегічному контексті підприємство має оцінювати ефективність не лише у гривнях, а й у втраченої або збереженої енергії, адже саме це стає критерієм його життєздатності у майбутньому.

Також варто враховувати, що енергоефективність може бути джерелом фінансування: багато міжнародних програм (ЄБРР, USAID, Horizon Europe) підтримують компанії, які впроваджують такі підходи. Отже, для будівельних підприємств це не лише шлях до економії, а й до залучення нових інвестицій.

Якщо енергоефективність зосереджена на зменшенні споживання, то циркулярна економіка – на повторному використанні. У традиційному будівництві значна частина матеріалів після завершення проєкту стає відходами. Циркулярний підхід пропонує інше бачення: усе, що створюється, може бути використане знову.

Для будівельних підприємств це означає: 1) проєктування будівель із можливістю демонтажу без втрат матеріалів; 2) переробку відходів на місці будівництва (бетон, метал, скло); 3) створення внутрішніх ланцюгів повторного використання ресурсів; 4) впровадження систем життєвого циклу матеріалів (LCA), які дозволяють оцінити вплив продукції на довкілля від виробництва до утилізації.

Такі підходи зменшують екологічний слід, скорочують витрати і відкривають нові ринки – наприклад, з продажу перероблених матеріалів або послуг з екологічного будівництва. Але головне – вони формують нову культуру виробництва, де матеріал не втрачає цінності після першого використання.

Будівельна компанія – це передусім люди, які приймають рішення, виконують роботи, взаємодіють із громадами. Соціальний аспект стратегій

«зеленого зростання» полягає у створенні таких умов, за яких екологічна відповідальність поєднується з людською участю.

По-перше, це питання освіти та підготовки кадрів. Впровадження нових технологій вимагає фахівців, які розуміють принципи енергоефективності, екологічного менеджменту, роботи з цифровими інструментами. Без цього навіть найкращі рішення залишаться на папері.

По-друге, важливим є корпоративне середовище. Якщо компанія декларує «зелені» цінності, але не впроваджує їх у власну культуру – це створює розрив між словами й діями. Тому потрібно, щоб кожен працівник відчував свою причетність до процесу – від інженера до керівника проєкту.

По-третє, взаємодія з громадами. Сучасне будівництво дедалі частіше стикається з громадськими ініціативами, екологічними рухами, місцевими запитамі. Відкритий діалог, пояснення своїх дій, залучення мешканців до обговорення проєктів – це також частина зеленої стратегії. Довіра громади може стати тим самим нематеріальним активом, що визначає стабільність компанії у кризові періоди.

Будівельна галузь входить у цифрову епоху, де рішення приймаються не на основі інтуїції, а на основі даних. Цифрові технології – BIM, ERP, аналітика даних, автоматизований моніторинг – допомагають точніше розраховувати ресурси, прогнозувати ризики, уникати перевитрат і контролювати вплив на довкілля.

Для реалізації зеленої стратегії такі інструменти стають необхідністю. Вони дозволяють поєднати енергозбереження, логістику, планування і фінанси у єдину систему управління. Водночас цифровізація вимагає нових компетенцій і відкритості до змін – те, що в управлінні називають «організаційним навчанням».

Тут також проявляється зв'язок між технологічною і соціальною складовою: цифрові системи ефективні лише тоді, коли люди готові з ними працювати, довіряють даним і розуміють, навіщо це потрібно.

Попри очевидні успіхи у розвитку «зеленого будівництва», залишається низка проблем, які ще потребують дослідження.

По-перше, поки що недостатньо розроблено механізм інтеграції енергоефективності та циркулярних принципів у систему стратегічного управління. Багато компаній реалізують окремі ініціативи, але не мають комплексної програми, яка б поєднувала економічні, технічні й соціальні аспекти.

По-друге, мало вивчений соціальний вплив: як зміна корпоративної культури, мотивації працівників і рівень соціальної відповідальності впливають на результативність зелених стратегій.

По-третє, бракує практичних моделей оцінки ефективності «зелених» стратегій. Наявні показники переважно зосереджені на енергоспоживанні або витратах, але не враховують ширших ефектів – репутаційних, соціальних, інноваційних.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі. У підсумку, важливо відзначити, що стратегія «зеленого зростання» для будівельних підприємств – це не окремий напрям діяльності, а новий спосіб мислення. Вона поєднує три взаємопов'язані елементи: енергоефективність, циркулярну економіку та управлінську відповідальність. Разом вони формують модель, у якій економічна вигода не суперечить екологічній доцільності, а доповнює її.

Стійке будівництво починається не з матеріалів і технологій, а з рішення керівництва змінити філософію роботи – перейти від короткострокових вигод до довгострокової стабільності. Саме така логіка стає підґрунтям майбутньої конкурентоспроможності українських будівельних підприємств у світі, де розвиток і відповідальність уже нерозривні.

Подальші дослідження мають зосередитися на створенні цілісної методики оцінювання результатів зеленої трансформації, що дозволить

підприємствам планувати і вимірювати прогрес не лише у цифрах, а й у якості розвитку.

Література

1. Федоренко С.В., Василенко Л.О., Шумбар К.В. Майбутнє відновлення України: розвиток зеленого будівництва. *Інвестиції: практика та досвід*. 2024. № 6. С. 137-142. <https://doi.org/10.32702/23066814.2024.6.137>
2. Марченко К. «Зелені» інвестиції у сталому розвитку: світовий досвід та український контекст: аналітична доповідь. К.: Видавництво «Заповіт», 2019. 316 с. URL: https://razumkov.org.ua/uploads/article/2019_ZELEN_INVEST.pdf (дата звернення: 05.10.2025).
3. Букреєва Д.С., Коваленко Т.Е., Манукян А.Г. «Зелені» стратегії для сталого розвитку підприємства та підвищення ефективності його діяльності. *Економіка та суспільство*. 2023. Вип. 56. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-56-121>
4. Гайова Д. О., Бугас Н. В., Цалко Т. Р. Управлінські виклики та можливості зеленої трансформації України після війни. *Економіка та суспільство*. 2025. Вип. 77. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-77-56>
5. Полінкевич О.М., Мальцева В.В., Тринчук В.В. Бізнес-технології в управлінні підприємством як основа сталого розвитку цифрового суспільства. *Інвестиції: теорія і практика*. 2023. № 24. С. 35-40. <https://doi.org/10.32702/23066814.2023.24.35>
6. Полінкевич О.М. Вплив соціальної нерівності на реалізацію бізнес-стратегії сталого розвитку корпорацій. *Вісник соціально-економічних досліджень*. 2023. № 3-4 (86-87). С. 108-121 [https://doi.org/10.33987/vsed.3-4\(86-87\).2023.108-121](https://doi.org/10.33987/vsed.3-4(86-87).2023.108-121)
7. Фаренюк Г.Г., Калюх Ю.І., Іщенко Ю.І. Концепція «зеленого будівництва» та її застосування при проектуванні та розрахунках геотехнічних конструкцій. *Наука та будівництво*. 2020. Вип. 24(2). С. 19-43. <https://doi.org/10.33644/scienceandconstruction.v24i2.3>

8. Дані Державної служби статистики України. URL: https://www.ukrstat.gov.ua/operativ/oper_new.html (дата звернення: 05.10.2025).

References

1. Fedorenko, S.V. Vasylenko, L.O. and Shumbar, K.V. (2024), “The future recovery of Ukraine: the development of green construction”, *Investments: practice and experience*, vol. 6, pp. 137-142.
2. Marchenko, K. (2019), “Zeleni” investytsii u stalomu rozvytku: svitovyi dosvid ta ukraïnskyi kontekst: analitychna dopovid [Green investments in sustainable development: global experience and Ukrainian context: analytical report], Vydavnytstvo «Zapovit», Kyiv, Ukraine.
3. Bukreieva, D.S. Kovalenko, T.E. and Manukian, A.G. (2023), ““Green” strategies for sustainable development of enterprises and improving their efficiency”, *Economy and Society [Online]*, vol. 56. available at: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3079> (Accessed 05 October 2025).
4. Haiova, D.O. Bugas, N.V. and Tsalko, T.R. (2025), “Management challenges and opportunities for Ukraine's green transformation after the war”, *Economy and Society [Online]*, vol. 77. available at: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/6399> (Accessed 05 October 2025).
5. Polinkevych, O.M. Maltseva, V.V. and Trynchuk, V.V. (2023), “Business technologies in enterprise management as the basis for sustainable development of a digital society”, *Investments: Theory and Practice*, vol. 24, pp. 35-40.
6. Polinkevych, O.M. (2023), “The impact of social inequality on the implementation of corporate sustainable development business strategies”, *Bulletin of Social and Economic Research*, vol. 3-4 (86-87), pp. 108-121.
7. Farenjuk, G.G. Kaliukh, Yu.I. and Ishchenko, Yu.I. (2020), “The concept of “green construction” and its application in the design and calculation of geotechnical structures”, *Science and Construction*, vol. 24(2), pp. 19-43.

8. State Statistics Service of Ukraine (2025), “Data from the State Statistics Service of Ukraine”, available at: https://www.ukrstat.gov.ua/operativ/oper_new.html (Accessed 05 October 2025).

Стаття надійшла до редакції 24.10.2025 р.